

Talonmiehen viini

Yläkerran kanta-astuja ravasi sohvalta jääkaapille vievää polkua. Hänen lapsensa olivat keksineet leikin, joka heilutti alakerran kattovalaisinta ja asukkaiden hermoja.

Hiljaisina hetkinä alkukohinan lisäksi kuului ainoastaan lämpöpatterin sihinä. Ajoittain kuului seinänaapurin kusen lorotus, ulko-oven pamahdus ja hälytysajoneuvojen äänet. Kiinteistöön oli laskeutumassa ilta. Katselin ikkunan heijastumaa työpöytäni yli. Vanha lasi vääristi kuvaa. Kirjahylly taipui vasemmalle, taulut olivat vinossa. Toisessa taulussa Arlesin kissan katse oli sumentunut ja toisessa Avaruuskissan tikkaat olivat kadonneet. Oviaukko oli vinossa. Peilikuvan kello kävi väärään suuntaan. Siitä huolimatta tiesin, että on talonmiehen aika.

Iltapäivällä olin tutkinut taivaanmerkkejä ja käynyt Alkossa.

Asukkaiden valitukset, vaatimukset, ovikellon- ja puhelinsoitot aamulla, yöllä ja päivällä kypsyttivät minua. Ruuvasin monesti viimeistä eliksiiriäni ja samalla jonkun asukkaan romahtanutta naulakkoa tai kirjahyllyä. Vaihdoin kattokruunun lamppuja, ongin wc-pöntöstä sormuksia, ripustin verhoja ja puhdistin liesituulettimien ritilöitä. Minulta löytyi ratkaisu melkein kaikkiin ongelmiin, harvoin tarvittiin ambulanssilääkäreitä tai poliisia. Joskus asukas ei saanut matkalaukkunsa lukkoa auki. Toisella ikkunan kahva oli jäänyt käteen. Kolmannella oli tukkeutunut lavuaari. Neljännellä viipotti päästä ja hän halusi nähdä ovenraosta toisen kädellisten lahkoon kuuluvan. Jonkun naapuri soitti liian äänekkäästi pianoa ja toisen yläkertalainen käytti kopisevia kenkiä.

Päivät seurasivat toisiaan samanlaisina. Olin lotonnut. Olin ostanut arpoja. Olin lähettänyt 97 työpaikkahakemusta ja käynyt 19 kertaa haastattelussa. Katsoin peilikuvaani. Se ei ollut vääristynyt. Se oli väärä. En halunnut olla sitä, mitä olin. Toisen viinilasillisen jälkeen tulevaisuus vaikutti selkeältä. Heitän luudan nurkkaan, haistatan pitkät asukkaille ja

taloyhtiölle. Olen kyllästynyt syksyn lehtiin, lumilapioon ja hiekoitussepeleihin. Olen kyllästynyt siniristin ylös ja alas hilaamiseen tihkusateella, pakkasella ja auringonpaisteella. Olen kyllästynyt saunan siivoamiseen, rasvaisiin nenän- ja kädenjälkiin ulko-oven ikkunassa. Olen kyllästynyt rappukäytävän luuttuamiseen, katuosuuden koiranpaskoihin, kuseen ja oksennukseen. Olen kyllästynyt. Nyt riittää. Minusta tulee kirjailija ja runoilija.

Jäsentelen pöytälaatikossani olevat aihiot. Kaivan kellariin haudatut sepustukseni. Lisään kirjoituksiini seksiä, väkivaltaa ja perverssejä taipumuksiani. Minusta tulee kuuluisa. Esiinnyn iltapäivälehtien lööpeissä, radiokanavilla ja Tv:ssä. Esitän julkisuudessa uusia uria aukovia näkökantoja menneisyydestä, nykyhetkestä ja tulevaisuudesta. Twiittaaan kuin Paavi.

Kutsuja sataa seminaareihin, ristiäisiin ja hautajaisiin. Minut halutaan Tv-ohjelmien keskustelufoorumeihin, samoin isien- ja äitienpäiville. Talouspäättäjät tarvitsevat neuvojani, samoin ministerit, poliisijohto, tullit, vankeinhoitovirasto ja liikennelaitoksen suunnitteluosasto. En jätä pulaan jätehuoltoa, sähköntuotantoa, atomivoimaloiden lauhdevesiongelmia, polttoaineen säilytysproblematiikkaa, enkä valkoselkätikan pieneneviä elintiloja.

Maineeni kasvaa, katseeni näkee kansallisten ongelmien yli. Luennoin YK:ssa ilmaston lämpenemisestä. Ratkon asekauppaa ja aliravitsemusongelmia Afrikassa. Käyn tyynnyttelemässä Lähi-idän kiivaita kansoja. Panen pedofiilit ojennukseen Belgiassa, Japanissa ja Masai Marassa. Annan tarkat ohjeet, miten verikosto poistetaan Albaniasta ja Kontulasta. Neuvottelen tasa-arvon ja ajokortin Saudi-Arabian ja Afganistanin naisille.

Apuani ja neuvojani tarvitsevia leiriytyy pääkonttorin edustalle silmäkantamattomiin.
Palkkaan lisää henkilökuntaa ja delegoin matalamman profiilin tehtävät eri alojen
asiantuntijoille. Rahaa tulee tulvimalla. Sijoitan nouseviin talouksiin ja Marsin valloitukseen

Perustan säätiöitä, edistän tieteitä ja taiteita. Tuen perusarvoja ja kuljen maailmalla
Kalevala taskussani. Alinomainen kiire vaivaa minua. Toimittajat häärivät kannoillani.
Paparazzit lymyilevät hotellien auloissa, kodin, kesämökin ja kantabaarin lähetyvillä. En
uskalla enää vetää perseitä muualla kuin tarkasti vartioidussa kellarissa.

Olen kuin mesikukka, imen puoleeni kaikkea. Mehiläiset, hunajakarhut, shakaalit, mettä
kaipaavat kolibrit, lokit, varikset, koko skaala raatokärpäsistä korppikotkiin. Sanoistani
tulee uskonkappaleita. Parroittuneet takkutukkaiset dervissit toistavat niitä huojuen ja
nyökytellen. Kiivaimmat pyörähtelevät helmat hulmuten transsissa.

Kuljen kuin kuninkaalliset, kukaan ei vaivaa minua arkisilla asioilla. Tapaan ainoastaan
valaistuneita hyvin pukeutuvia ihmisiä. Ruokapöydät notkuvat eksoottisia herkkuja. Istun
pehmustetuilla penkeillä tummennettujen lasien takana. Hovimestarien kumarrukset
muuttuvat arkipäiviksi, tanssitan kuuluisia kokotteja ja hyvämaineisia huoria. Juhlat
täällä, jatkot tuolla. Viiniä, virvokkeita, pehmeitä sänkyjä ja aamujen lakanoita. Joulutai
juhannus samaa. Pakkasta pääsen pakoon yhtä nopeasti kuin polttavaa aurinkoa.
Avustajani valmistelevat minulle uudet julkaistavat teokset ja runokokoelmat. He
vakuuttavat minulle, että olen valovoimaisin yksilö maailmankaikkeudessa.

Minne tahansa menen, tietä lakaistaan edessäni. Kulkureiteilleni rakennetaan kulisseeja.
Ajovalylät varmistetaan, viemärikaivojen kannet hitsataan kiinni ja arveluttavat asukkaat
poistetaan lähikortteleista. Juopot ja köyhät kuskataan kaukaisiin metsiin. Vierailuni
aiheuttaa ruuhkia. Poliisit pamputtavat liian innokkaita ihailijoitani ja helikopterit pörräävät

yläpuolella. Karnevaali tarttuu kaikkiin. Myyntikojuissa kaupataan kuvillani koristettua krääsää ilmapalloista korkinavaajiin. Pikkulapset ojentavat minulle kukkia, paikalliset napamiehet pitävät puheita. Saan rintapieleeni prenikoita ja lahjoja, jotka toimitetaan jälkeensä. Tiikereitä häkeissä, vikuroivia villihevosia, puhuvia papukaijoja, sarvikuonoja, norsuja, kissanpentuja, koiria, siitoshärkiä ja haaremitanssijoita. Kun sanon kiitos, siitä sävelletään ooppera, sata teatteriesitystä ja loputon määrä kevyen musiikin renkutuksia. Minulle ojennetaan golfkentällä maila, jolla ei voi lyödä harhaan. Kalastusretkellä onkeeni tarttuu maailman isoin kala. Jos alennun rulettipöytään kukaan ei epäile voittoani.

Kävellessäni minulla on tunne, että jalkani eivät kosketa maata. Olen kaikkien yläpuolella. Ajoittain tunnen suunnatonta yksinäisyyttä. En enää voi kinastella, vihastua, väitellä tai olla eri mieltä.

Eilen oopperan aulassa huomasin peilistä pääni ympärillä olevan sädekehän. Yksitoista tuttavaani kutsuivat minut illalliselle, sanoivat, että kahdestoista on tulossa, selittivät, että hän on hyvä mies, järjestää aina yllätyksiä. Söimme pitkän pöydänääressä. Ihmettelin, miksi istumme kuin kanat orrella, vierekkäin. Huomasin, että filmiryhmä ja muutama taiteilija sommittelivat ateriala asetelmaa.

Yllättäen saatananmoinen myrsky painoi päälle. Salamat viuhtoivat. Esirippuja repeili ja kallioita halkeili. Vartijat tarttuivat minuun, raahasivat väkisin ja tivasivat nimeäni. Yksikään avustajani ei ollut paikalla ja kanssani aterioineet henkilöt sanoivat, etteivät tunne minua. Ymmärsin, että olin kusessa. Minut vietiin ison talon eteen, jossa seppeleellä kaljuaan peittelevä mies istui avoimen portaikon ylätasanteella ja sanoi olevansa Hegemoni. Ojensin käteni ja sanoin: samoin. Raipaniskut selkääni yllättivät. Raakalaisen näköinen tyyppi tökki kylkiluitani miekan kahvalla ja hänen kavaljeerinsa kuiskasi, että Hegemoni haluaa kuulla minua.

Olin ylimielinen. Sanoin, että olen kingi. Sanoin, että olen napamies. Sanoin, että sanojani on siteerattu ja tullaan siteeraamaan muutama tuhat vuotta. Nimeeni rukoillaan jo nyt ja kirotaan. Latelin kuulustelijalle vielä jotain ensimmäisistä ja viimeisistä kiusauksista, nimeeni sävellettävistä oopperoista ja elokuvista. Puhuin kuin Marlon Brando Ilmestyskirjassa. Seppelepää kuumeni ja kutsui paikalle vartijat. He raastoivat minulta ihokkaani, panivat selkääni ison määrän setripuuta ja pakottivat kävelemään ylämäkeen. Kaiken kukkuraksi joku ilveilijä iski päähäni joulukranssin. Se ei ollut havuista tehty, vaan piikikkäästä tappurasta.

Muutama vuosi minua oli roudattu taksilla ja kantotuolilla. Ylämäen treeni ei tuntunut mukavalle. Joku ääliö vielä tahditti askeleitani raipalla. Edessäni häämötti kukkula. Tarvoin rinnettä. Vasemmalla oli tyyppi, joka hoki anteeksiantoa. Toisella puolella sekopää, joka uhkasi tappaa.

Mäen huippu oli korkealla. Näin Getsemanen puutarhat ja roomalaiset kohortit. Näin Libanonin portin. Näin sadanpäämiehen hikikarpalot ja Betuniaan palvelijansa kanssa palaavan Judithin. Maailman ahdistus laskeutui päälleni. Ruosteiset naulat lävistivät käteni ja jalkani. Roikuin setripuulla. Näköala oli esteetön, mutta kaipasin entistä elämääni.